

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. szeptember 21.
(vasárnap)**

Szepesy László

BÉKESSÉG ÉS SZENTSÉG

Lekció: Róma 12,16-21

Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjeteK, hanem az aláztatoshoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban. Senki-nek gonoszért gonosszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békessé- gesen éljeteK. Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok he- lyet ama haragnak; mert meg van írva: EnyéM a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjuhozik, adj innia; mert ha ezt műveled, eleven szentet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

Alapige: Zsidók 12,14-15

KövesséteK mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat: VigyáZván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, meg- zavarjon, és ez által sokan megfertőztettessenek.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Mennyei Édesatyánk, hogy mikor még nem hittük, hogy Te létezel, mikor még nem ismertünk Tégedet, Te már akkor bebizonyítottad irántunk való szerelmedet, mert elküldted egyetlenegy Fiadat, és a golgotai kereszten halálra adtad Őt engesztelő áldozatul értünk.

Köszönjük Neked, Mennyei Édesatyánk, hogy az óta is Szentleked által ben- nünk a hitet ébreszted, nap, mint nap magad felé fordítod a figyelmünket, szívünk gondolatait, és köszönjük, hogy megadod, hogy ezt a szeretetet elhiggyük, magun- kénak tudhassuk. Kérünk Tégedet, hogy könyörülj rajtunk, mert ezt a szeretetet oly sokszor nem viszonozzuk, nem vagyunk képesek felfogni annak mélységét, széles- ségét és hosszúságát. És amikor olvassuk az evangéliumokban is, oly sokszor elme- gyünk csak úgy mellette, és a szívünk nem indul meg rajta.

BÉKESSÉG ÉS SZENTSÉG

Urunk, kérünk, Te, aki képes vagy a halottakat újjáteremteni, Te, aki a lelki halottból élővé változtatod a szívünket, új szívet adva nekünk, kérünk, hogy könnyörülj rajtunk, és munkáld bennünk az Irántad való szeretetet. De imádkozunk azért is, hogy ez ne korlátozódjon a gyülekezeti istentiszteletünkre, hanem az istentiszteletnek szerves része hadd lehessen a hétköznapok során megélt egymás iránti testvéri szeretetünk is. Urunk, kérjük igéd vezetését ebben, taníts meg minket szeretni egymást, és Téged tisztelni.

Köszönjük, hogy a mai napon várhatjuk a Te Igédet, és köszönjük, hogy a mai napon is várhatjuk Szentlelked munkáját bennünk. Kérünk, add, hogy minden szavunk, éneklésünk, imádságunk, Rád figyelésünk, szívünk megalázása hadd jöhessen most válaszként a Te szeretetedre tőlünk. Kérünk, tedd ilyenné istentiszteletünket, áldj meg bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek!

Amikor életemben először olvastam Máté evangéliumát (még nem voltam hívő), két dolog tűnt fel az egész evangéliumból. Mindkettő Jézus Krisztus személyével, viselkedésével volt kapcsolatos. Az első az, hogy bár számtalan ember provokálta Őt, ma így mondanánk, hogy sokan belekötöttek abba, amit tett, vagy mondott, és próbálták valamilyen úton-módon kimozdítani nyugalmából, Ő mégis mindig békés maradt. Nem kereste a viszálykodást, nem kereste az ellenségeskedést, még a gyűlölőivel szemben is higgadt és békés maradt mindig. Ez akkoriban számomra újdonság volt, mert azt tapasztaltam minden embernél, hogy mindenkinek megvan a maga tűréshatára, mindenkit ki lehet hozni a sodrából valahogy. A másik dolog pedig, ami feltűnt számomra, hogy Jézus Krisztus akármit is tett, az mindig jó volt. Sosem ártott másnak, és még akkor is, amikor szavai kemények voltak, akkor is azzal inkább segített az illetőnek, akihez intézte szavait, mintsem ártalmára lett volna. Akkoriban ezt így fogalmaztam meg hitetlenként, hogy Jézus Krisztus mennyire jó volt az emberekhez. Ma már tudom, hogy az Ige tükrében ezt szentségnek hívhatjuk, az Isten iránti engedelmességnek, ami a szeretet.

Felolvasott alapigénk, a Zsidókhöz írt levél 12. fejezetéből erre a két dologra hívja fel a figyelmünket, hogy Krisztus tanítványaként ezt a két dolgot nekünk is követnünk kell. A 14. vers ezt mondja: „Kövessétek mindenki irányában a békeséget és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat”. A békeséget és a szentséget ajánlja nekünk Krisztus példáján keresztül, amelyek szorosan összetartoznak és szorosan követik egymást. De mit is jelentenek ezek? Mit jelent a békesség és a szentség?

Vegyük először a békességet. Az apostol, amikor azt mondja, hogy kövessétek a békességet, nem azt a békességet ajánlja nekünk, amely a szentséget figyelmen kívül hagyja, és arra vesz rá minket, hogy úgy éljünk, mint ahogy Jézus Krisztus nem tisztított volna meg minden bűnünkből. Mindannyian nagyon jól tudjuk, hogy mennyire fontos a békesség, és mindannyian jobban szeretünk békében élni, mintsem vitatkozások és ellenségeskedések közepette. Ezért a békességért sok mindent

megteszünk, sokszor sok mindenben engedünk. Azonban ez sajnos gyakran azt jelenti, hogy a bűnnel szemben is engedékenyekké válunk a békesség kedvéért.

Két szentírási példát szeretnék erre hozni. Az egyik Péter apostol esete. Péter, amikor Pállal Antiókhia városában volt, akkor a pogányok közül való keresztyénekkel egy asztalhoz ült, és velük közösséget vállalt, együtt evett velük. Ezt akkoriban zsidó ember nem tette meg, nem ült le egy asztalhoz pogány származású emberrel. Amikor azonban a vacsora során Jeruzsálemből megérkeztek a zsidó származású keresztyének, akik még mindig nem ültek le a pogány keresztyénekkel egy asztalhoz, Péter, hogy a zsidók közül való keresztyénekkel úgymond békességben maradjon, otthagya az antiókhiaiakat, és átült a másik asztalhoz. Péter úgy látta, hogy a békesség kedvéért neki nem szabad együtt ennie az antiókhiaiakkal, ahelyett, hogy azt a szabadságot hirdette volna, amelyet Krisztus adott nekünk, amely eltörölte a népek közötti választófalat, mert Krisztusban nincs sem zsidó, sem pogány. S Péter a békesség kedvéért képmutatásba, szeretetlenségbe, bűnbe esett. Pál ezért is figyelmeztette őt később.

A másik szentírási példa Áronnak, a főpapnak a példája. Tudjuk jól, hogy amikor Mózes a hegyre ment fel a Tízparancsolatért, a nép azt kérte tőle, hogy készítsen egy öntött bálványt, hogy azt mondhassák, hogy ő az az isten, aki kihozott titeket Egyiptom földjéről. Áron pedig, mint az az ember, akire rábízott a nép, mint a nép vezetője, a békesség kedvéért belement ebbe a dologba, készített egy bálványt. És tudjuk jól, hogy ennek a tettének súlyos következményei lettek, háromezren meghaltak. És gondoljuk végig, testvérek, hogy itt apostolról és egy főpapról van szó, hitben nálunk sokkalta érettebb emberekről. Ha ők beleesnek ebbe a bűnbe, hogy a békesség kedvéért bűnt követnek el, akkor mennyivel inkább mi, mennyivel inkább alkuszunk meg nap, mint nap csak azért, hogy nyugalmunk és békességünk legyen.

De Isten arra szólít fel minket, hogy ne így keressük a békességet, hogy közben bűnt követünk el. Legyünk békességben az emberekkel, de a bűnnel sosem, ne engedjünk annak. Kövessétek a békességet, mondja az apostol, de miközben követjük, engedjük meg, hogy a szentség őrizze a cselekedeteinket, gondolatainkat, utunkat. Mert a békesség szentség nélkül a világgal és a bűnnel való megalkuváshoz vezet. Erre gondol az apostol, amikor felszólít bennünket, hogy kövessétek a békességet.

Az ige szerint ugyanennyire fontos az is, hogy kövessük a szentséget. Azok, akik a szentségben való növekedésre koncentrálnak hívó emberként, sokszor abba a hibába és bűnbe esnek, hogy azt hiszik, hogy mindenkivel szemben mogorvának, mindenkivel szemben vitatkozóknak, szórszálhasogatóknak, vagy mindent kritizálóknak kell lenniük. Az ő szentségük csupa negatív dologból, tiltakozásból, ellenkezésből áll. Azt mondják, hogy egy keresztyén ember ezt nem teheti, azt nem teheti, és nem egészséges mértékben mondják, hanem minden egyes esetben. Van olyan eset, amikor már csak a vitatkozás kedvéért ellenkeznek. Az ilyen emberek vallásossága főként ellenkezésből és egyedülállóságból áll. Azért mondom, hogy ellenkezésből, mert saját „szentségüket” abban akarják megmutatni, hogy ők különbek másoknál, hogy ők jobbak, kritizálhatnak mindenkit, mert mindenki fölé helyezik magukat. És azért mondom, hogy egyedülállóságból áll, mert miközben

másokat kritizálnak, nem törődnek azzal a testvéri köteléssel, egységgel, amelyet a Szentírás hangsúlyoz és figyelmünkbe ajánl. A békesség árán is szentek akarnak lenni. Ilyenek voltak régen a farizeusok, és ilyenek manapság modern korunk farizeusai is. Az ilyenek számára igénk bölcsen azt tanácsolja, hogy kövessétek a szentséget, de kövessétek a békességet is. Az, hogy valaki kedves, a testvéreire figyel, nem összeegyeztethetetlen azzal, hogy Isten iránti hűséggel akar élni, azaz törekszik a szentségre és a parancsolatoknak való engedelmességre. Nem szükséges másokkal szemben kíméletlennek lennünk ahhoz, hogy előrébb jussunk a megszentelődés útján. Ehelyett az Ige a gyengédséget, a megértést, érzékenységet ajánlja figyelmünkbe, hogy annak az embernek a szívében, aki a szentséget keresi, ezek legyenek meg. Legyünk az igazság iránt elkötelezettek. Nem azt jelenti a szentség, hogy adjuk fel a Biblia igazságait, és ne ragaszkodjunk az Igéhez. De egyúttal azt is ajánlja az Ige figyelmünkbe, hogy legyünk jóindulatúak, könyörületesek és előzékenyek másokkal szemben. Nézzünk ebben a tekintetben is Jézus példájára. Legyünk az Ő szelídségének és határozottságának is követői. Kövessük a békét, de ne a szentség rovására. És kövessük a szentséget, de ne veszélyeztessük vele a békét.

Eddig az Ige arról beszélt, amit követnünk kell. A folytatásban az Ige rátér arra a két dologra, amelyek fenyegetnek minket, amelyre felhívja a figyelmünket, hogy vigyázzatok, nehogy beleessetek. Az elsőről ezt olvassuk: „Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon.” Az első veszély, ami fenyeget bennünket, az Isten kegyelmétől való elszakadás. Sokan úgy gondolják, hogy ez az ige arról beszél, hogy a hívő, újjászületett ember kieshet abból a kegyelemből, amit Isten adott neki. De sem a görög szöveg, sem pedig a Biblia más igehelyei nem támasztják alá ezt a gondolatot, ugyanis senki nem eshet ki a kegyelemből, akit Jézus Krisztus már újjászült, mert azt mondja, hogy senki ki nem ragadja az Ő kezéből az Övéit. Pont ezért ezt az ígét másképpen kell értenünk, mégpedig a következőképpen:

Vannak emberek, akik bizonyos időre látszólag birtokolják Isten kegyelmét, életük külső szemmel úgy zajlik, mint egy keresztyéné, a cselekedetükben őket utánozzák, még a szavaikat, gondolataikat is sokszor tőlük veszik. De a fontos dolgokban, amikor az ember szívében megjelenik a bűn csábítása, akkor tetszetősebb nekik a bűnnek engedni, és így távol kerülnek, elszakadnak Isten kegyelmétől. Úgy tűnik, hogy övék Isten kegyelme, de végül elszakadnak attól. Olyan ez, mint amikor egy üzletember látszólag sikeres, sok pénzt és vagyont gyűjt magának, de aztán végül egyszerre mindent elveszít. Nagyon veszélyes tud lenni ez az állapot, testvérek, mert nagyon sokszor az ilyen emberek még saját magukat is becsapják. „Csalárdabb a szív mindennél.” Még önmagunkat is képesek vagyunk becsapni, azt gondolni, hogy igen, hívő vagyok, és közben már elszakadtam rég Isten kegyelmétől. Ha ilyen helyzetben vagyunk, Isten a 139. zsoltár szavait ajánlja figyelmünkbe, amelyben így imádkozik a zsoltáros: „Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkevalóság útján!” Ez az önvizsgálat, Istenben való bizalom, és az Ő vezetésének szüntelen kérése az, ami kell, hogy jellemezze az embert. Vigyázzunk, nehogy ezek-

től elszakadjunk, és vigyázzunk, hogy valóban Krisztus Jézusban éljünk és Őbenne maradjunk meg!

Az igénk szó szerint felszólít minket arra, hogy „vigyázzatok”. Az eredeti görög ige, az episzkopeco, ebből származik az episzkoposz, felvigyázó, püspök szó is. Ez egy olyan őrállót jelent, mint a hadseregnél azok a katonák, akik őrségben vannak, és lesik, hogy nem jön-e az ellenség. Vigyázzatok, keresztyének, mint az őrködő katonák! Az őrködő katona mindent ellenőriz. A jól látható, kivilágított helyeket is nézi, nehogy az ellenség belopakodjon oda, de tudja jól, hogy nagyobb figyelmet kell fordítania azokra a területekre, amelyek árnyékosabbak, sötétek, a bokros, fás területekre, mert ott meg tud bújni az ellenség. Isten egyházában, gyülekezetében mindenkinek vigyáznia kell magára és másokra, figyelve arra, nehogy valaki elszakadjon Isten kegyelmétől.

Mit jelent ez a vigyázás? Először is azt, hogy úgy gondolkozom, hogy az első személy, aki a gyülekezetben elszakadhat Isten kegyelmétől, az személy szerint én vagyok. Mindegyikünknek így kellene gondolnia magára. A felvigyázást ugyanis először otthon, nálunk kell kezdenünk. Ha valaki el fog szakadni a kegyelemtől, akkor az én vagyok. Ugyanis mindannyiunkat veszélyeztet ez a bűn. Ha valaki úgy gondolja: „engem ez nem veszélyeztet”, akkor annál inkább úgy kellene gondolnia, hogy veszélyben van. Mert amikor azt halljuk, hogy valamelyik testvérünk valamilyen súlyos bűnt követ el, és magunkban azt mondjuk, hogy „hát én ezt nem értem, hogy tehette ezt. Én biztosan nem tenném”, akkor legyünk bizonyosak afelől, testvérek, hogy határos időn belül ugyanazt a bűnt, vagy legalábbis hasonló súlyút fogunk mi magunk is elkövetni. Isten szokott így nevelni bennünket alázatra. Azok az emberek, akik úgy gondolják, hogy ők stabilan állnak, vigyázzanak, mert ők esnek el a legkönnyebben. Pál apostol is így figyelmeztet minket: „azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék” (1Kor 10,12). Mert aki önmagában bízik, annak kellene leginkább minden nap Istentől megtartatást kérnie, nehogy elessen.

Azonban a felügyelők feladata az is, hogy másokra is figyeljenek. Hány ember menekülhetne meg a bűnbe való visszaeséstől, testvérek, ha valaki szeretettel figyelne rájuk! Ha egy testvérünkhöz kedvesen, jóindulattal, és előzékenyen szólunk akkor, amikor látjuk, hogy a szívében a hidegség elkezd uralkodni, hány testvért állíthatnánk így helyre, és előzhetnénk meg a bűnbe való visszaesését. Nem szükséges mindig megfeddenünk a másikat, nem kell mindig nyíltan a bűnre rámutatni, sokszor elég, ha általában beszélünk arról a bűnről, vagy valamilyen úton-módon utalunk rá. A szeretet számtalan utat és módot talál arra, hogy hogyan figyelmeztesse úgy a testvérét, hogy közben ne haragítsa magára.

De másként is vigyázhatunk egymásra: példaadással. Mert valakinek a jó példája sokakat helyre tud állítani. Mert amikor az ember látja valakinek a jó példáját, akkor elgondolkozik azon, és magába néz, hogy „én miért nem vagyok ilyen”? Vagy: „nem így kellene nekem is tennem”? És ez által észreveszi a saját bűnét. Valakinek a jó példája vigyáz másokra, és őrködik mások felett. A gyülekezetben gyakorolnunk kell egymás terhének hordozását így is, hogy így töltsük be Krisztus törvényét. Vigyáznunk kell egymásra, nehogy valamelyikünk elszakadjon Isten kegyelmétől.

A második nagy veszély, ami fenyeget minket, az Ige szerint a következő: ne-hogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által so-kan megfertőztetessenek.” Pál apostol itt egy képet használ. Egy mérgező növény-ről beszél, amely felnöve jó mélyre bocsátja a gyökereit. Ha ez a növény zavarja a kertészt, és látja, hogy sok más haszonnövényt, amit a kertben termelnek, elnyom, akkor ki kell vágni. De ha a kertész csak úgy vágja ki, hogy a föld feletti részét, csak a tövét, akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy ez a gyökér újból kihajt, és újból fel fog nőni. Csak úgy lehet végleg kiszaggatni, ha gyökerestől tépjük ki.

Mindannyian emberek vagyunk, és megvannak a saját mérgező gyökereink. Ezek még akkor is megmaradnak bennünk, amikor Isten népéhez fogunk tartoz-
ni, és biztosak lehetünk abban, testvérek, hogy a gyülekezet közössége jó táptalaj az ilyen növények számára. Gondosan vigyáznunk kell és figyelni arra, nehogy ezek a mérgező növények felnőjenek közöttünk, és ahogy az ige mondja, sokakat megzavarjon, és ez által megfertőzzön. Ha engedjük, hogy mindez megtörténjék, az nagy fájdalommal és szenvedéssel jár a közösségre nézve. A bűn és az emberi hiba mindig szomorúságot és meghasonlást támaszt, és ez által sokakat bemocs-
kol egy ilyen ügy.

Mik ezek a mérgező növények, miről beszél itt az apostol? Lehet valami tévta-
nítás, amelyből számtalan hangzik el napjainkban. Sajnos egyházunkon belül is sok prédikátor hirdet az Igével ellentétes tanokat, sok keresztyén könyv lát napvi-
lágot, amely a kegyelemtől próbál eltávolítani minket. Csak néhány témát hadd
hozzak fel, felsorolásként: a szabad akarat kérdése (hogy van-e az embernek sza-
bad akarata), a gyermekkeresztség (nagyon sokan tagadják már), mit jelent Isten
dicsőítése és dicsősége (sok tévtanítás hangzik el ezzel kapcsolatosan), hogyan
nézzen ki a Biblia szerinti gyülekezet, vagy az úrvacsorához hogyan viszonyul-
jak (mennyire fontos vagy jelentéktelen az), és még sorolhatnánk, hogy mennyi
mindennel kapcsolatosan hangzanak el félrevezető tanítások. Figyelmesen kell
vigyáznunk arra, nehogy az ezekkel kapcsolatos tévtanítások felnőjenek közöt-
tünk. Meg vannak a hitünk alapjai, a Szentírás alapján valljuk ezeket, a hitvallá-
saink összefoglalják őket, mi azokhoz ragaszkodjunk. És minden, ami attól eltér,
ami az Igével ellentétes, annak ne engedjünk teret. Olvassuk el csak Pál apostol le-
veleit, hányszor vitatkozik és hányszor próbálja meg kitépni gyökerestül az egyes
gyülekezetekben felnőtt tévtanításokat. Példának okáért a Galatabeliekhez írott le-
vélben azért harcol, hogy az evangélium megmaradjon ingyen valónak, hogy ke-
gyelemből van üdvösségünk, mert a gyülekezet az ingyen kegyelemből való meg-
igazulást felcserélte a cselekedetekből, az érdemből való megigazulással. És Pál
minden más levelében is számtalan mérgező gyökeret leplez le, tép ki, hogy véd-
je a testvéreit. Ezt kell tennünk ma is, így lehet egy mérgező növényt kitépni az
ember szívéből: leleplezni, rámutatni az Igéből, hogy ellenkezik azzal, Isten aka-
ratával, és a másik utat, Isten útját megmutatni.

A Biblia tanításától való eltérés azonban nem csak helytelen gondolkodáshoz
vezet, hanem rossz döntések meghozatalában, helytelen életvitelben és gyakor-
latban is megmutatkozhat egy gyülekezet életében. Ha Isten Igéjét és tanítását
semmibe veszi az ember, akkor a tetteiben sem fogja Őt követni. Legjobb példája
ennek a Korinthusi gyülekezet. Szabadosan gondolkoztak az Úrvacsoráról, a pa-

ráznaságról, az egymással való pereskedésről, és mindez súlyos szeretetlenséghez, pártoskodáshoz, bűnökhöz vezetett a gyülekezet életében! Pál apostolnak le kellett az első levelében lepleznie ezeket, és rávilágítani arra, hogy eltérnek az Úrtól. Súlyos vita volt ez, mert a korinthusi gyülekezet hagyta, hogy ezek a mérgező növények felnőjenek közöttük. Pál viszont gyökerestől kitépte a mérgező tanításokat.

Egy másik mérgező gyökér tud lenni az, amikor egy nyilvánvaló bűn jelenik meg a gyülekezet életében. Nemcsak a vezetők vagy a szolgálók életében, hanem akár a gyülekezeti tagok életében is nyilvánvalóvá válhat a súlyos bűn. A bűn következménye pedig az, hogy sokan követik a rossz példát. Sokan hivatkozási alapként veszik, hogy „de hát ő is ezt teszi, akkor én miért ne tegyem”. És máris nem az Ige a mi mércénk. A bűn következménye szomorúság, zavar és megkeseredés. Gondoljunk csak Dávid király példájára, aki Betsabéval való bűnével egész népének sorsát meghatározta, mivel Isten büntetésként pártoskodást, ellenségeskedést bocsátott a népére. Nem mindegy, testvéreim, hogy a bűnt akkor tépjük ki, még mielőtt felnőne, mielőtt megerősödne, vagy pedig utána, miután ez már megtörtént. Ez utóbbi kigyomlálása mérhetetlenül nehezebb, fájdalmasabb, és több embert megsebez, mint az előbbi.

Ezért az Ige ajánlja figyelmünkbe: Kövessétek a szentséget, szálljatok szembe a bűneitekkel, mikor még nem erősödtek azok meg, és igyekezzetek a békeségre. Ezért kell éberren őrködnünk a magunk és testvéreink élete felett.

Jézus Krisztus életében mind a békesség követését, mind a szentséget nagyon jól láthatjuk. Tanításából az is egyértelműen kiderül, hogy Ő hogyan őrködött tanítványai felett, és figyelmeztette őket számtalan esetben, hogy mi az, amit a farizeusok vagy a többiek elferdítettek Isten Igéjéből. De Jézus Krisztus maga nem pusztán példa számunkra, hanem Ő az, aki azért jött, hogy lehetővé tegye számunkra ezt a békességet és a szentséget. Meghalt értünk, hogy békességben élhessünk Istennel és egymással, és hogy megszentelődhessünk. Amikor tehát ezekre törekszünk, amikor a békességet és a szentséget akarjuk követni, akkor az Őálta-la elkészített békességet és szentséget kérjük el Tőle. Az Ő ereje révén jelenhet meg az életünkben mindkettő, és az Ő Lelke vezetése révén követhetjük ezen az úton Mesterünket. Kérjük Őt, ebben is legyen Pásztorunk, vezetőnk, figyeljünk az irányra, amit Isten mutat nekünk, és vigyázzunk azokra a veszélyekre, amelyekre felhívja a figyelmünket.

Zárásként hadd olvassam fel még egyszer ezt a bátorítást és intést: „Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat: Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztetessenek.” Az Úr Szentlelke vezessen bennünket ezekben!

Válaszul Isten Igéjére, 254. dicséret 7. versét énekeljük!

Sok jók közt a békességet szeressed,
És éltedben mindenkor azt keressed;
E világnak békességét ne nézzed,
Az ördöggel ne légyen közösséged.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, hogy mikor még nem ismertünk Téged, Te már akkor eljöttél, hogy békességet teremtsél. Köszönjük, hogy Neked fontos volt az, hogy a hitetlen, lelkileg halott ember megbéküljön Teveled. Köszönjük, Urunk, hogy Lelked újjászüli bennünket, hogy Hozzád fordulhatunk, hogy a bűneinkből megszabadítasz, és a szentség útján vezetsz minket.

Bocsáss meg nekünk, amikor a békességet feláldoztuk, és bocsáss meg, hogy a szentséget fontosabbnak tartottuk, és sokszor viszálykodtunk, veszekedtünk, mert ragaszkodtunk a saját igazságunkhoz, ami nem a Tiéd.

Kérünk, segíts nekünk úgy a békességre törekednünk, hogy közben hadd maradhassunk engedelmesek Neked. És bocsásd meg azt, amikor a szentségről mondtunk le, és megalkudtunk a világgal, engedve a bűn kísértésének, mert olyan békességet kerestünk, ami evilági, és nem Tőled való. Urunk, nehéz bölcsnek lennünk, bizonyos helyzetekben megtalálni azt, hol van a határ békesség és szentség között, mikor kell az Igéhez ragaszkodnunk úgy, hogy ne bántsunk meg másokat, de mikor vállaljuk fel azt, hogy eltérjen a nézetünk, gondolatunk úgy, hogy Hozzád ragaszkodjunk. Kérjük Szentlelked bölcsességét, vezetését ebben a dologban, vezessen minket minden nap.

És kérünk Atyánk, óvj meg minket azoktól a veszélyektől, amelyekre felhívtad a figyelmünket. Segíts nekünk, hogy a Te kegyelmedhez ragaszkodjunk, és ne legyünk önmagunkban bízók. Add meg nekünk, hogy minden szempontból a Te Igédhez ragaszkodhassunk, mindent vizsgáljunk meg, minden tanítást, hogy lelepleződjék az, amely félre próbál minket vezetni, nem pedig Tehozzád. És kérünk Tégedet azokért a bűnökért, amelyek közöttünk vannak, segíts nekünk, még mielőtt megerősödnének, felnőnének, kigyomlálni, Tőled elkérni a kegyelmet ehhez, leleplezni, és rámutatni a Te utadra.

Kérünk, adj alázatot, így megvizsgálni önmagunkat újból és újból, észrevéve saját mérgező gyökereinket, növényeinket, bűneinket. Add, hogy szeretettel tudjuk inteni egymást, úgy, hogy az ne fájjon a másiknak, de mégis érezze, hogy fontos számunkra. Urunk, kérünk, ezekben juttass előrébb minket, adj növekedést nekünk.

Imádkozunk gyülekezetünkért, hogy mindenben hadd keressük a Te utadat és a Te dicsőségedet. Így gondolunk, beteg testvéreinkre, erősítsd meg őket fájdalom idején, adj nekik erőt elhordozni azokat, és segíts nekünk a testvéri szeretetet gyakorolni feléjük.

Kérünk a szenvedőkért, egyedül levőkért, gyászoló testvéreinkért, Te legyél vigasztalójuk, erősségük és örömük.

Könyörgünk, hogy segíts nekünk ezen a héten is, és minden dolgunkban, családunk közepette, munkahelyeinken, itt a gyülekezet közösségében, vagy ha egyedül maradunk is, add, hogy Veled hadd maradhassunk, és Téged követhessünk. Kérünk, maradj és legyél továbbra is őriző Pásztorunkként velünk!

Ámen.